

Zonder woorden

door Monica Boschman

Er was eens een wereld zonder woorden. Die waren ook niet nodig. De mensen keken naar elkaar en wisten zo wat nodig was. Ze hoorden wie er kwamen en gingen; mensen, maar ook vogels, reeën en bladeren. Ze proefden de sfeer en handelden ernaar. Ze roken het wanneer er onraad was of wanneer ze ergens welkom waren. Ook voelden ze aan wanneer het tijd was om iets te doen of juist te laten.

Maar op een dag kwamen de woorden. Eerst de gewone zonder opsmuk, later de grote arrogante, daarna de abstracte en afstandelijke. En de mensen gingen ze gebruiken, steeds vaker. Ze zeiden bijvoorbeeld: ik heb toch gezien, ik heb toch gehoord, ik heb toch geroken, ik heb toch geproefd, ik heb toch gevoeld. En omdat ze het woord op een voetstuk zetten en bezig waren alles zo goed mogelijk te formuleren, vergaten ze te kijken, te luisteren en ook om hun andere zintuigen te gebruiken. Het woord, dat van hen hoger ontwikkelde mensen moest maken, kwam tussen de mensen in te staan. Het leidde tot discussies, tot onenigheid en zelfs tot oorlogen.

Soms werden er kinderen geboren die niet helemaal van deze nieuwe tijd waren. Zij konden niets met woorden; ze begrepen ze niet of konden ze niet gebruiken. Deze kinderen werden achterlijk genoemd, want alles moest een woord hebben. En er werd gepraat over deze kinderen en geschreven over hen. Later bedachten de mensen het woord ANDERS, want dat zou beter passen en minder kwetsend zijn. Maar ze hadden het nog steeds over hen en schreven nog meer rapporten.

Op een dag gebeurde er iets vreselijks. Iets of iemand had de woordenmachine uitgezet of voor een storing in het woordenverdeelcentrum gezorgd. Iedereen was van slag, behalve de mensen die ANDERS genoemd werden. Die leefden deze dag gewoon door en genoten van de stilte. De mensen keken er vol verbazing naar. Hoe kon je nou leven zonder al die mooie en dure woorden? Kon je echt de macht van het woord weerstaan? Ja, die dag leerden de mensen veel van de mensen die ANDERS waren. Voor het eerst sinds lange, heel lange tijd keken de mensen naar elkaar en wisten zo wat nodig was. Ze hoorden wie er kwamen en gingen, niet alleen mensen, maar ook vogels, reeën en bladeren. Ze proefden de sfeer en handelden ernaar. Ze roken het wanneer er onraad was of wanneer ze ergens welkom waren. Ook voelden ze aan wanneer het tijd was om iets te doen of juist te laten.

Een dag later waren alle woorden weer beschikbaar. De mensen begonnen weer gretig te praten en schrijven, maar vielen toch af en toe even stil. Op die momenten voelden ze dat ze veel misten in hun wereld die draaide om terminologie. Ze besloten om één dag per maand de woorden te laten rusten en te leven vanuit hun zintuigen. Ze gingen ook anders om met de mensen die ze ANDERS noemden. Met meer respect, om er toch maar een woord voor te gebruiken.